

ЧОВЪКЪТЪ

Ако е истина, че всѣка личностъ е една психологическа проблема, Яворовата е една отъ най-загадъчнитѣ и мжно разрешимитѣ. Тъкмо за личности като него важатъ думитѣ на Наполеона: „Каква загадка е човѣкътъ; какъ мжно може да се проникне въ душата му!“, които по-после въ друга форма повтори Достоевски чрезъ Митя Карамазовъ: „Сложно нѣщо е човѣкътъ“.

Още като дете и юноша той показва качества, присѣщи на меланхолични натури. Честото му боледуване презъ детинството засилва известни негови склонности и предразположения: твърде много е затворенъ, необщителенъ, плахъ, че и боязливъ. „Като дете, казва по-малката му сестра Екатерина Найденова, той бѣше затворенъ въ себе си, мълчаливъ. По цѣлъ день може нѣкой да седи до него, безъ да му проговори и да го погледне“. Сжщата съобщава, че братъ ѝ не е можелъ да понася грубоститѣ — билъ е „много нѣжна душа“ и затова е странѣлъ отъ децата — не е играелъ съ тѣхъ. За болезнената му чувствителностъ, както поменахме, говори и другата му сестра — Мина: „Още отъ малкъ много се вдаваше на чувствата си, като поискаше нѣщо, и на часа трѣбваше да го има... Все съ насъ играеше, отбѣгваше чужди деца, но винаги искаше той да командува, не търпѣше да му се налага нѣкой. Той да бжде войводата...“